

Sygn. akt III AUa 73/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Katarzyna Antoniak
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r. w Lublinie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 9 grudnia 2016 r. sygn. akt IV U 411/16

oddala apelację.

Katarzyna Antoniak Małgorzata Pasek Krzysztof Szewczak

III AUa 73/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 marca 2016 r., znak:(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił S. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od(...) do 9 czerwca 2019 r., powołując się przy tym na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 29 marca 2016 r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony S. B., wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca zwrócił uwagę na to, że lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 11 marca 2016 r. uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 9 czerwca 2019 r., natomiast komisja lekarska ZUS zmieniła to orzeczenie i ustaliła częściową niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał S. B. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia(...) do dnia(...).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony S. B., urodzony w dniu (...), wystąpił w dniu 24 lutego 2016 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W chwili złożenia w/w wniosku ubezpieczony miał ustalone decyzją organu rentowego z dnia 3 kwietnia 2013 r. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2016 r.

Rozpoznając ten wniosek, organ rentowy skierował S. B. na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 11 marca 2016 r. stwierdził, że ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy do dnia 9 czerwca 2019 r. Na skutek zgłoszenia przez organ rentowy zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji lekarskiej ZUS, która po przeprowadzeniu badania stwierdziła u wnioskodawcy: krótkowzroczność obu oczu z niedowidzeniem oka lewego i zwężeniem pola widzenia, bardziej w oku lewym; praktyczną jednooczność, jaskrę, zaćmę, niedosłuch obustronny zmysłowo-nerwowy średniego stopnia; w aparatach słuch wydolny socjalnie; szумы uszne; przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego, zmianę zwyrodnieniową prawego stawu kolanowego; przebyte w 1974 r. złamanie prawej kości piszczelowej powikłane procesem zapalnym. Orzeczeniem z dnia 29 marca 2016 r. komisja lekarska ZUS uznała ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 9 czerwca 2019 r. z uwagi na stan narządu wzroku. To ostatnie orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 31 marca 2016 r., przyznającej ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od(...) do 9 czerwca 2019 r.

W celu weryfikacji oceny stanu zdrowia ubezpieczonego zawartej w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z dnia 29 marca 2016 r., Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza okulisty. Sąd I instancji miał przy tym na uwadze, że orzekana od grudnia 2000 r. całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy wynikała ze stopnia zaawansowania schorzenia narządu wzroku (praktyczna jednooczność z krótkowzrocznością obu oczu, zwyrodnienie siatkówek obu oczu, zawężenie pól widzenia). W wydanej w sprawie opinii biegła lekarz okulista K. S. rozpoznała u S. B.: zez rozbieżny i głębokie niedowidzenie oka lewego, krótkowzroczność z astygmatyzmem oka prawego, zaćmę początkową obu oczu, jaskrę prostą obu oczu, zawężenie pola widzenia, zwyrodnienie siatkówek. Biegła wskazała, że wnioskodawca leczy się u okulisty od dzieciństwa z powodu niedowidzenia i zezu rozbieżnego oka lewego, obecnie przyjmuje krople z powodu jaskry, posiada znacznie upośledzone widzenie okiem lewym do 0,03 i obniżone prawym do 0,5 w okularach. Ubezpieczony używa okularów do dali i bliży. Na dnie oczu biegła lekarz okulista stwierdziła rozległe ogniska degeneracyjne z barwnikiem. Pole widzenia obu oczu ma znacznie zawężone. W ocenie biegłej lekarza okulisty aktualny stan narządu wzroku ubezpieczonego w dalszym ciągu sprowadza całkowitą niezdolność do pracy do dnia (...). Jednocześnie biegła nie stwierdziła poprawy stanu narządu wzroku.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Bezspornie jest to okoliczność, dla ustalenia której niezbędne są wiadomości specjalne, wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nią niezdolność do pracy – w przypadku sporu co do tej okoliczności – nie może być ustalana przez sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej.

Oceniając opinię sporządzoną przez biegłą lekarz okulistę Sąd I instancji doszedł do wniosku, że stanowi ona miarodajny dowód w sprawie, jest spójna, logiczna i należyście uzasadniona. Opinia ta została wydana przez biegłego lekarza o specjalności odpowiadającej zasadniczemu schorzeniu wnioskodawcy. Biegła podkreśliła, że wnioskodawca od 2000 r. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku ze stanem narządu

wzroku, który to nie uległ poprawie. Należało mieć również na uwadze, że wraz z upływem lat stan narządu wzroku danej osoby zawsze ulega stopniowemu pogorszeniu. Wobec tego zasadnym było orzeczenie w dalszym ciągu całkowitej niezdolności do pracy do dnia (...). Ubezpieczony nie kwestionował w/w opinii, ani też okresu, na jaki została stwierdzona niezdolność do pracy. Zastrzeżenia zgłoszone do opinii przez organ rentowy, zdaniem Sądu Okręgowego, również nie podważyły płynących z niej wniosków. ZUS podniósł, że stwierdzona ostrość wzroku ubezpieczonego, nawet przy istnieniu wskazanych ograniczeń w polu widzenia, nie uniemożliwia zatrudnienia na stanowisku pracownika umysłowego. Zdaniem organu rentowego, brak całkowitej niezdolności do pracy potwierdza również przebieg zatrudnienia (wnioskodawca stale od wielu lat jest zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy), co potwierdza częściową niezdolność do pracy. Oceniając zasadność powyższych zastrzeżeń, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że S. B. pracuje w zakładzie pracy chronionej (w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w S.), zatrudniony jest w niepełnym wymiarze czasu pracy (pracuje po 7 godzin dziennie, zaś jeden dzień w tygodniu ma wolny), jak również nie wykonuje pracy przy komputerze. Ocena niezdolności do pracy powinna zaś być odnoszona do pracy świadczonej w warunkach normalnych w pełnym wymiarze czasu pracy. Zachowanie zdolności do pracy w warunkach i na stanowiskach specjalnie do tego przystosowanych nie stoi na przeszkodzie uznaniu osoby za całkowicie niezdolną do pracy. Wobec powyższego, za dowodem z opinii biegłego lekarza okulisty, należało uznać, że wnioskodawca w dalszym ciągu jest całkowicie niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zaś obecnie jest zatrudniony w zakładzie pracy chronionej w niepełnym wymiarze czasu, na który pozwala mu aktualny stopień zaawansowania schorzenia narządu wzroku. Nie przesądza to jednak o tym, że jest osobą tylko częściowo niezdolną do pracy. Całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy i musi to być praca wykonywana w normalnych (typowych) warunkach. Stosownie bowiem do treści art. 13 ust. 4 w/w ustawy, zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Obecny stopień zaawansowania wad narządu wzroku wnioskodawcy niewątpliwie uniemożliwia mu wykonywanie jakiejkolwiek pracy w normalnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy podnosząc, że ubezpieczony stale od wielu lat jest zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy zdaje się nie zauważać, iż jest to praca wykonywana w zakładzie pracy chronionej i na stanowisku specjalnie dostosowanym do stanu zdrowia S. B.. Tym samym wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza okulisty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przeprowadzone w sprawie niniejszej postępowanie dowodowe, w tym przede wszystkim dowód z opinii biegłego lekarza okulisty, w pełni dawało podstawy do uznania S. B., po dniu 31 marca 2016 r., za osobę całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, okresowo do dnia(...).

Pozostałe przesłanki prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zostały przez ubezpieczonego spełnione, czego organ rentowy nie kwestionował. W związku z tym Sąd Okręgowy zaskarżonym wyrokiem przyznał wnioskodawcy prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia(...) do dnia (...).

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości organ rentowy zarzucił mu:

a/ naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego niepłynących przez przyjęcie, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy ;

b/ naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 i 2 w związku z art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2016 r., poz. 887 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia(...) do dnia (...).

W konsekwencji tych zarzutów organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

W apelacji pozwanego organu rentowego przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128). W pierwszej kolejności należy zatem dokonać oceny przedstawionego w apelacji zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c.

Przedstawiony w uzasadnieniu apelacji zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł być uznany za trafny. Naruszenia tego przepisu apelant upatrywał w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego niewypływających przez przyjęcie, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy. Organ rentowy dodatkowo przy tym podniósł, że stan narządu wzroku, przy istniejącym ograniczeniu pola widzenia niewątpliwie narusza sprawność organizmu uniemożliwiając wykonywanie szeregu prac, ale nie oznacza niezdolności do jakiegokolwiek pracy. Potwierdza to, zdaniem ZUS, okoliczność, że ubezpieczony od wielu lat jest zatrudniony na stanowisku pracownika umysłowego. Organ rentowy dodatkowo podniósł, że ograniczenie sprawności spowodowane stanem narządu wzroku powoduje niepełnosprawność i uzasadnia zatrudnienie na stanowisku pracy chronionej. Apelant zauważył przy tym, że nie jest to równoznaczne z całkowitą niezdolnością do pracy.

Tak sformułowany zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., o czym była już wyżej mowa, nie mógł być uznany za trafny. Odnosząc się do tego zarzutu należy wskazać, że obejmuje on wszystkie wypadki wadliwości wynikające z naruszenia ostatnio powołanego przepisu, a więc także błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. będzie więc występowało w następujących wypadkach:

- a/ gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd;
- b/ gdy pewnego dowodu zebranego nie uwzględniono przy ocenie – wbrew obowiązkowi oceny całokształtu okoliczności sprawy;
- c/ gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub są niedostatecznie potwierdzone;
- d/ gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy;
- e/ ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

W sprawie niniejszej żaden z tych przypadków nie zachodził.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że nie zgadza się z oceną stanu zdrowia ubezpieczonego zawartą w opinii biegłego lekarza okulisty, na której został oparty zaskarżony wyrok, ponieważ jest ona wadliwa, nieprawidłowo określa stopień niezdolności wnioskodawcy do pracy. Apelant w istocie powtórzył zarzuty do opinii biegłego lekarza okulisty zgłoszone w postępowaniu przed Sądem I instancji w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2016 r. (k. 18-19).

ZUS w tym piśmie procesowym zarzucił, że opisany przez biegłego lekarza okulistę w opinii (k. 11-11v) stan narządu wzroku nie potwierdza niezdolności do jakiegokolwiek pracy zgodnie z zasadami orzecznictwa lekarskiego. Apelant nie wskazał przy tym jakie zasady orzecznictwa lekarskiego zostały naruszone przez biegłego przy wydawaniu w/w opinii. Brak całkowitej niezdolności wnioskodawcy do pracy, zdaniem ZUS, potwierdza okoliczność, że od wielu lat jest on zatrudniony na stanowisku pracownika umysłowego. W tym miejscu należy zauważyć, że stwierdzenie to zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i następnie w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, nie zostało poprzedzone jakimikolwiek ustaleniami w tym zakresie. W obu tych postępowaniach poprzestano bezkrytycznie na stwierdzeniu wnioskodawcy, że jest zatrudniony na stanowisku pracownika umysłowego. Na rozprawie apelacyjnej wnioskodawca S. B. wyjaśnił, że pracuje w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w S. w niepełnym wymiarze czasu pracy (7 godzin dziennie oraz jeden dzień w tygodniu ma wolny) na stanowisku przystosowanym do jego stanu zdrowia, a mianowicie na stanowisku kierownika wydziału produkcji torebek papierowych. Jego praca polega na nadzorowaniu pracy wykonywanej przez niepełnosprawnych pracowników wykonujących torebki papierowe (k. 58v oraz elektroniczny zapis przebiegu rozprawy apelacyjnej – k. 59). Stwierdzenie w uzasadnieniu apelacji, że ograniczenie sprawności organizmu spowodowane stanem narządu wzroku ubezpieczonego powoduje jego niepełnosprawność i uzasadnia zatrudnienie na stanowisku pracy odpowiednio przystosowanym do tego stanu w zakładzie pracy chronionej, ale nie jest to równoznaczne z całkowitą niezdolnością do pracy, zupełnie pomija treść art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 1383 ze zm.), do której Sąd Okręgowy trafnie się odwołał. Zgodnie z tym przepisem zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Dodatkowo należy podnieść, że organ rentowy zarówno w powołanym wyżej piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2016 r. (k. 18-19), jak i w apelacji, nie wskazał na czym polega poprawa stanu narządu wzroku wnioskodawcy w stosunku do okresu, w którym był on całkowicie niezdolny do pracy (grudzień 2000 r. – 31 marca 2016 r.). Z wydanej w sprawie niniejszej opinii jednoznacznie wynika, że biegły lekarz okulista nie stwierdził poprawy stanu narządu wzroku, który nadal sprowadza całkowitą niezdolność do pracy okresowo do dnia (...).

W tym miejscu należy zauważyć, że dowód z opinii biegłych, podobnie jak inne dowody przeprowadzone w postępowaniu sądowym, podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując jej sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 – OSNC 2001, z. 4, poz. 64 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 – LEX nr 52 544). Wnioski, które Sąd I instancji wyciągnął poddając ocenie zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym powołaną wyżej opinię biegłego lekarza okulisty, przy zastosowaniu przy tym kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c., zostały logicznie uzasadnione i są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Ocena niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2017 r., poz. 1383 ze zm.) wymaga wiadomości specjalnych, które posiadają biegli lekarze specjaliści z zakresu schorzeń wcześniej rozpoznanych u wnioskodawcy, w tym przypadku wiadomości takie posiadał biegły lekarz specjalista z zakresu okulistyki. Trafnie Sąd I instancji przyjął, że opinia wydana w sprawie niniejszej przez biegłego lekarza okulistę K. S. daje wystarczający obraz stanu zdrowia S. B. z punktu widzenia dominujących u niego schorzeń narządu wzroku.

Sąd Okręgowy, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego na podstawie dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu okulistyki. Oceniał wydaną przez tego biegłego opinię w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, z poziomem wiedzy tego biegłego, sposobem motywowania jego stanowiska, podstawami teoretycznymi opinii oraz stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków i uznał opinię za przekonującą. Należy przy tym zauważyć, iż odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04 – LEX nr 151656).

Prawidłowo Sąd Okręgowy przyjął, że w/w opinia biegłych lekarza okulisty dostatecznie wyjaśniła wszystkie sporne okoliczności sprawy. W związku z tym nie zachodziła potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego o dowód z opinii innego biegłego lekarzy tej samej specjalności medycznej.

Sąd I instancji przy ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym mającego zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu z opinii biegłego lekarzy okulisty, nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może bowiem naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 1999 r., II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000, nr 6, poz. 252; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – OSNAPiUS 2001, nr 7, poz. 216 oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr 55 167). Organ rentowy w apelacji nie wskazał natomiast żadnych powodów, dla których w/w opinię biegłego lekarza okulisty, na której został oparty zaskarżony wyrok, należałoby uznać za niewiarygodną. W apelacji nie została zakwestionowana ani wiedza fachowa tego biegłego, ani dokładność przeprowadzonych przez niego badań oraz analizy dokumentacji leczenia wnioskodawcy. Reasumując należy jednoznacznie stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym przede wszystkim dowodu z opinii biegłego lekarzy okulisty, w pełni odpowiada kryteriom określonym w art. 233 § 1 k.p.c.

Organ rentowy w powołanym wyżej piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2016 r., kwestionując opinię wydaną przez biegłego lekarza okulistę K. S., wnosił jednocześnie o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza okulisty na okoliczność, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Sąd Okręgowy prawidłowo oddalił ten wniosek dowodowy, ponieważ opinia wydana w sprawie przez w/w biegłego lekarza okulistę jest jednoznaczna i przekonująca, a zatem nie zachodziła potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu tej samej specjalności medycznej na okoliczność wpływu rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń, w tym przede wszystkim stanu narządu wzroku, na jego zdolność do pracy. Sąd nie ma bowiem obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii od tych samych biegłych lub innych biegłych, jeżeli już sporządzone w sprawie opinie są jednoznaczne i tak przekonujące, że określona okoliczność uznaje za wyjaśnioną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74 – OSPiKA 1975, nr 5 poz. 108). Potrzeba powołania innego biegłego nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowych opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego z dni: 18 lutego 1974 r., II CR 5/74 – Biuletyn SN 1974, nr 4, poz. 64; 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99 – OSNP 2000, nr 22, poz. 807; 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00 – Legalis; 30 maja 2007 r., IV CSK 47/07; 16 września 2009 r., I UK 102/09 – Legalis; 18 kwietnia 2013 r., III CSK 243/12 – Legalis; II UK 36/14 – Legali; 24 marca 2015 r., I UK 345/14 – Legalis oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r., I UK 78/08 – Legalis). Należy podkreślić, że nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożone opinie są niekorzystne dla strony. Dopuszczenie dodatkowej opinii w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadawalająca, co jest niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99 – Legalis).

W świetle powołanej wyżej opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu okulistyki, którą Sąd Okręgowy poddał prawidłowej ocenie i w pełni podzielił, wnioskodawca S. B. jest w dalszym ciągu okresowo całkowicie niezdolny do pracy od dnia(...)do dnia(...). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c., wskazał przyczyny, dla których w pełni podzielił tę opinię biegłego lekarzy okulisty i oparł na niej rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku.

W apelacji pozwany organ rentowy nie powołał żadnych nowych faktów i dowodów, które pozwalałyby na dokonanie ustalenia, że schorzenia rozpoznane u wnioskodawcy nie powodują jego całkowitej niezdolności do pracy.

Wynik prawidłowo przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego jednoznacznie wskazuje na to, że S. B. jest okresowo całkowicie niezdolny do pracy od dnia(...)do dnia(...). Apelant nie wykazał więc, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek, od istnienia których uzależnione jest prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności

do pracy, a w szczególności, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy. Tym samym zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 i 2 w związku z art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 1383 ze zm.) nie może być uznany za trafny.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.